

דגל ירושלים ב

(מירושלים)

אחינו היקרים, כל בית ישראל, הגוי כולו!

דגל ירושלים הורם באותה השעה, אשר המטרה המדינית של ציון הגיעה כמעט למדרגה החשובה שהיא עומדת בה עכשו, באותו הפרק של מתן הדיקלרציה עלידי הממשלה הבריטית.

ראינו אז עין בעין, שהתכונה החלוצית של בנין האומה ותחיתה בארצה כובשת לה את דרכה בחיים, התעמולה רבה וגדולה, והאידיאלים החילוניים מקסימים, וטבעו של עולם צריך להם, וכל לב רגש מוכרח להודות, שכח כביר ורב טוב צפון גם בהתחיה החילונית שלנו, הדוגלת בשם ציון, שמטרתה היא המדינה היהודית בארץ האבות.

אבל מעבר מזה נוכחנו לראות, שכמה שיצליח החול במצעדיו איננו עלול כלל לבוא לתעודתו, אם לא יופיע אור הקודש בתכונה רוממה, ויאיר את מחשכיו. ואור הקודש הוא בא מתוך הכרת הקודש שלנו, מתוך התביעה האלהית הפנימית אשר בנשמת ישראל מתוך אור ישראל וקדושו, שהוא אור העולם ומלואו.

והמגמה האחרונה של הקודש אינה רק המדינה כיאם כסא ד' אשר בירושלים, כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ובעת אשר על נהרות בבל ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון, כאשר לבנו נשבר ונפשנו נדכאה על חורבנו המדיני, מיד נשבענו לא רק לשם ציון כיאם אל ירושלים שמנו פנינו. "אם אשכתך ירושלים תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי, אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי". והקול המלוה אותנו בנועם תקותו פעמיים בשנה, כליל התקדש חג הפסח ובחתימת נעילת יום הקדוש, הוא קול נשמת האומה המביעה את עומק חפצה: "לשנה הבאה בירושלים".

והנה אף-על-פי שכל אוצר החיל והחוסן של החיים של התחיה ושל הגאולה בגנוי הקודש הוא שמור, מוכרח הוא הדבר שיצא החול למעשהו, בהתעוררות-חיים אדירה, וגלים יכה בכל עוז בכל השדרות של העולם המפורסם.

ובתכונה זו באה הציוניות, הדוגלת בשם ציון, העורגת אל מדינת היהודים, זאת התנועה שבאה מהכרה חילונית עמוקה וגאונית, ההולכת ישר את מסילתה, ומשמיא הוא דאסכימו עלידה, לכוון לה מכונות, לעלות במעלותיה, בישראל ובאדם, ע"י תשואות ההרס ושאון המלחמה העולמית הנוראה, שאנו חיים עדיין בתסיסתה שלא פסקה. והנה מביעה היא התחיה החילונית שלנו את חפצה בשפה ברורה, מחשבותיה הולכות ומתבררות מיום אל יום, ומעשיה הולכים ומתגשמים בחיים ובמציאות.

אבל בכל המהלך של הגידול המוצלח הזה, העם כולו יודע שחסר לנו איזה דבר יסודי. תנועת התחיה שלנו חסרה היא אותו התיאור הנדרש לה, אותו החום המוכרח לפיתוחה

ועיליה. והאור והחום הזה לא בגבולות החול נוכל למצוא אותו, ממקור הקודש מוצאו. ואת מקור הקודש של התחיה חייבים אנו לחשוף לעת הזאת הרבה יותר מכלל הזמנים, ואת הדגל של יסוד הקודש שבתחיה, אומרת היא התנועה הירושלמית להרים. זאת היא מטרתה של ההסתדרות ירושלים, ההולכת ומתפתחת מתוך ההכרה של חיי הנשמה אשר לעמנו.

הגיע הזמן לברר את המושגים. החול והקודש שבחינו הלאומיים אינם יסודות הסותרים זה את זה כיאם להיפך יסודות הבונים זה את זה, המגינים זה על זה, המשכללים זה את זה.

חסרי שפה בהירה אנחנו עדיין וחדלי אונים אנו לבטא את כל העוז של צד הקודש שבתחיה הלאומית. אבל בטוחים אנחנו, שבהירות הרעיון ובהירות המבטא בא יבאו יחד עם ההתפתחות של התנועה. עתה לתנועת קודש אנו צריכים להעלות את תחייתנו הלאומית מתחתיות החול שלה, לרומם את ערכה בעולמנו הפנימי ובעולם הגדול של האנושיות כולה.

גאוני חול טפלו ומטפלים בתחייתנו החילונית, ומוכרחת היא האומה להקים מקרבה גאוני קודש, שיטפלו בתחית הקודש שלנו, וזאת היא המגמה היסודית של התנועה הירושלמית.

"ירושלים" היא אידיאה, ולא חברה ואגודה במובן המצוי והרגיל. אנחנו אומרים, שלא יתכונן החול בלא יסוד הקודש, כשם שלא יעמד הקודש בחיים בלא יסוד החול. אנחנו דורשים מכל אחינו שיש להם איזה יחש לחוש הקודש, והם באמת כל בניה של אומתנו הקדושה, שידעו את חובתם, שיכירו ויודיעו לרבים שכל זמן שהננו מניחים את תנועת התחיה שלנו להסמך רק על יסודה החילוני לבדו הרינו מסכנים את כל מעמדה, הננו סוגרים את הדלת בעד התפתחותה, והננו ממעטים את כבודה.

הרימו את דגל ירושלים, חדרו את התנועה הירושלמית, הטיפו בעד הרעיון הירושלמי, זכרו את דבר ד' אשר יצא מירושלים שהוא יחיה את התורה אשר תצא מציון. מה לעשות, אין זו שאלה. העבודה היא מרובה ועצומה. אנו צריכים להעמיד את הצביון של חיי הקודש שלנו בצורה של תחייתנו הלאומית. כל המפעלים, שיש להם יחש פחות או יותר לתוכן הקודש שבחינו, צריכים הם להתנער לתחיה, לבא לידי שכלול לאומי, לידי תכסיס כולל ואיתן. והעיקר הוא הבעת הרעיון הירושלמי, הבעת הקודש של התחיה הלאומית והכרת ערכו בחיינו הכלליים. הספרות והשירה מוכרחות להתרומם אל נקודת הגובה שבקודש, וכל האומה בכללה צריכה לראות בעיניה את שיבת שבותה גם מתוך אספקלריא של קודש.

הציונות היא באתהכח של צד החול שבחינו הלאומיים, ועליכן הננו חייבים לחזקה ולאמצה, אבל מיד הננו חייבים ליצור באתהכח של הקודש של החיים הלאומיים שלנו, בין כלפי פנים בין כלפי חוץ; וזה איאפשר כיאם על ידי יצירתה של התנועה הירושלמית, תנועת הקודש של התחיה.

ותנועת הקודש הזאת, אחים יקרים, איננה תנועה חדשה, היא היא התנועה

העתיקה, היסודית והשרשית, הנצחית והאיתנה, שכל התנועות החילוניות שבתחיתנו הלאומית הנן באות מכחה ועזורות לתקומתה.

באו ונרים את דגלה של מדינת ישראל בארץ ישראל במלא מוכנה.

באו ונשלים את החסר בתכונת התחיה החילונית אשר בציונות עלידי תחית הקודש אשר יופיע ע"י רוממות דגל קדשנו, דגל ירושלים.

הקבצו אל דגל קדשנו, אחים מרחוק ומקורב הקבצו באהבה, באמונה, בהתלהבות של קדושה, באומץ ובחיל, בכח ועוצם של תחייתנו הלאומית ההולכת ומופיעה. הננו קוראים לאמץ את כל מה שנוצר כבר ולהוסיף ערכי חיים שלמים, אשר נרדמו עד כה ולא שמשו עדיין בתור מאורות בתכונת תחייתנו הלאומית בחידושה. באו לעזרה, באו ובנו בהיכל ד', באו והקימו את הבנין הנכון והנשא, בנין בית ישראל על אדמתו בקודש ובחול שעל טהרת הקודש, ואת תחיית הקודש הקימו ורוממו עלידי הסתדרותנו הקדושה, הסתדרות ירושלים, הבאה מתוך הרעיון הירושלמי, מתוך המחשבה הנצחית של עס'הקודש, המקושר לאדמת קדשנו לעולמים והמצפה לגאולתו השלמה, שתופיע עליו מקודש, לעדן ולקדש את כל מצעדיו החילוניים ההולכים ומתגשמים בחיי התחיה הלאומית שלנו.

ישלח עזרך מקודש ומציון יסעדך.

הקבצו אל דגל קדשנו דגל ירושלים, הסתדרו בהסתדרותנו הקדושה – הסתדרות ירושלים, הטיפו לרעיונו הקדוש, הרעיון הירושלמי, עוררו בכל עוז את תנועתנו הקדושה תנועת ירושלים, העירו את כל כח הקודש אשר בעמנו לבנות את ביתנו הלאומי, רוממו את תחייתנו הלאומית למעלת התחיה השלמה תחית הקודש, זכרו מרחוק את ד' וירושלים תעלה על לבבכם, וכל הנותר בציון והנשאר בירושלים קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלים.

קדשו את תחייתנו הלאומית, רוממו את דגל ירושלים, התאמצו בעד מטרתנו היסודית:

עם קדוש על אדמת הקודש.

בברכת עוצמה וגבורת קודש.

(עיה"ק ירושלים, תרפ"א)

י

ב

א

ב

הנ

הא

להי